

Dr. Mollayné Madas Gabriella (1922–2016)

Utolsóként a három Madas testvér közül eltávozott körünkől dr. Mollay Jánosné sz. Madas Gabriella okleveles erdőmérnök, sokak kedves Gabi nénije, a soproni erdők hűséges gondozója. Ő volt két

bátyjának, Andrásnak és Lászlónak szeretett kishúga, legfiatalabb a három erdész testvér közül.

Nagyapja, *Muck Endre* Sopron városának legendás erdőgondnoka volt, aki rendbe tette és felújította az évszázadok alatt leromlott, sarjerdőkkel és rontott erdőkkel teli soproni erdőt, tölgy, vörösfenyő, lucfenyő elegyes szálerdővé alakítva azt. De nemcsak erdészkedett, turistautakat létesített, s a várost fejlesztő terveket dolgozott ki, még a Szent Mihály-temető – ahol most unokájától búcsúzunk – támfalas tervét is ő készítette. Szudétaföldről került Sopronba 1874-ben, de magyarrá vált, magyar feleséggel.

Egyetlen fia, András erdőmérnöki oklevelet szerzett Selmechányán a Bányászati és Erdészeti Akadémián, és rövid lipótújvári gyakornokoskodás után 1909-ben kinevezést kapott Temesvár–Vadászerdőre, az Erdőőrti Szakiskolába. Tíz évig, az ország összeomlásáig volt ott. Családot alapított *Székely Gabriellával*, és ott született első fia, Gabi néni idősebbik bátyja, András is.

Mivel hűséges magyar állami alkalmazottként az új román államra nem kívánt föl- esküdni, Muck Andrásnak is el kellett hagynia lakhelyét. Családjával együtt követte a szakiskolát Tatára. Onnét költözött vissza Sopronba, ahol a Selmechányáról menekülni kényszerülő és a városban megtelepedett Bányászati és Erdészeti Főiskola tanulmányi érdekének lett a gondnoka erdőtanácsosi rangban. Itt született második fia, László, majd 1922. október 6-án leánya, Gabriella.

Néhány nyugodt, békés esztendő köszöntött a családra, de az az időszak sajnos viszonylag gyorsan véget ért. 1931-ben, fiatalon, 49 évesen meghalt az apa, magára hagyva 39 éves feleségét a három gyermekkel. Az özvegy nem ment újra férjhez, csak a családjának élt. Outhont teremtett a Hunyadi utcában, és fölnevelte, kitaníttatta gyermekeit. András és László erdőmérnökök lettek, Gabriella egyelőre tanult a Soproni Leánygimnáziumban.

A testvérek 1938-ban közös akaratral megváltoztatták a nevüket. Gabriella erről így emlékezik: „*A fiatalabb generációnak magyarázatra szorul a Madas név, hisz eredeti nevünk Muck volt, mely Sopronban mindmáig közszájon forog, úgy mint Muck-kilátó, Muck-pihenő. Bátyáimmal a '30-as évek második felében vettük föl Madas Zsuzsanna, anyai nagyanyánk vezetéknévét, ezzel is mintegy jelezve magyar különállásunkat az akkoriban meglehetősen erőszakos módon terjedő német mozgalmaktól.*”

Érettségi után 1940-ben Budapesten a Közgazdasági Egyetemen tanult két évig,

majd ugyanott az Országos Nép- és Család- védelmi Alap két éves tanfolyamát is elvégezte. E szervezett alkalmazottjaként kezdett el dolgozni Sopronban. Megtanulta az emberekre figyelmet, gondjait, örömeik megértését, ami a későbbiekben is segítséget jelentett számára. Évekig dolgozott ebben a munkakörben. Érdemes erről saját szavait fölidéznünk:

„*1940-ben bontakozott ki Magyarországon az a mozgalom, mely a nagycsaládosok életét volt hivatott megkönnyíteni: ez volt az Országos Nép- és Család- védelmi Alap, röviden ONCSA, ennek lettem az alkalmazottja, ahol elbízott és produktív munkát végezhettem. Az ONCSA-program keretében, az 1940-es években több soproni nehez sorsú család költöztetett kiválóan megépített, takaros, szép otthonokba.*”

Viszont bármennyire is szerette e szociális munkát, nagyapjához, édesapjához és bátyjaihoz hasonlóan ő is a természet, az erdő felé vonzódott. A soproni főiskolán – akkor Agrártudományi Egyetem Erdőmérnöki Kara – 1949-től megnyílt a lehetőség arra, hogy nők is beiratkozassanak és választ-hassák ezt a szigorúan férfiasnak tartott szakmát. Madas Gabriella erdőmérnök-hallgatóként 1951-ben kezdte meg tanulmányait, és 1955-ben szerezte meg erdőmér- nöki oklevelét.

Ezután egész szakmai munkásságát a Tanulmányi Erdőgazdaságnál fejtette ki, ráadásul ott, ahol nagyapja és édesapja is dolgoztak: a Soproni Hegyvidéken.

1959-ben nagy változás történt az életben: férjhez ment *dr. Mollay János*hoz, akit még korábbi munkaköre révén a Városházán ismert meg, s aki akkor a főiskola gazdasági főigazgatója volt. De ugyanabban az évben kinevezték az Erdőgazdaság Hegyvidéki Erdészeti-értékesítési és Ezzel ő lett az első női erdészeti vezető az országban! Egyik sokat emlegetett célkitűzése volt: „*Ne hagyjak magam után rosszabb erdőt, mint amit örököltem elődeimtől!*”

Szakmai élete nem volt egyszerű. Már az, hogy nő léte erdőmérnöknek tanult, ráadásul erdészeti vezető is lett, sokakban bizalmatlanságot ébresztett, de másokban

együttérzést és biztatást is. Magas, karcsú alakjával, egyénien viselt erdészruhájával a soproni erdészeti társadalom jellegzetes alakja lett. Aktívan szerepelt a különböző társadalmi fórumokon a városban és az egyetemen is. Munkája során fő feladatának tekintette ez erdészeti technikum és az egyetem gyakorlati oktatásának és kutatási tevékenységének segítését, az erdészek továbbképzését, az erdőművelő és fakitermelő munkások szociális ellátásának javítását, erdei rendezvények lebonyolítását, turistautakat, tanösvények létesítését, és főleg a szép, egészséges erdők, fenyő-lombkegyes állományok létrehozását, gondozását.

Az ő hivatali idejére esett az Országos Erdészeti Egyesület soproni vándorgyűlése 1966-ban, amelynek megvalósításából sikeresen kivette a részét. Kerületvezető erdészei, fizikai munkásai szerették, mérnök kollégái, főnökei elismerték munkáját, tisztelték.

Nehezen élte meg a hatvanas évek végén a nagy erdőirtással járó határsáv-műszaki zár kialakítását, amely ráadásul kettévágta a soproni hegyvidék erdőtömbjét, elzárta a legszebb erdőket a látogatóktól, és nehezítette a napi munka megszervezését. Kényszeredetten, de ehhez is alkalmazkodnia kellett, megoldotta az idegőrlő feladatokat a sokszor értetlen és ellenséges határőrizeti szervekkel, s a szabadon látogatható területeken, ahol tehette, fejlesztette a természetjáró turizmus infrastruktúráját. Ő maga így idézi fel ezt az időszakot: „*Mindent elkövetünk, hogy az emberek örüljenek a természet ajándékainak. Források, erdei tornapálya, tanösvény, erdei bangversenyek, gyermek-játszóter, várbelyi kelta sírmúzeum, sífelvonó, Febér úti tó, kilátók, autópálya-vezető mind ezt a célt szolgálták. Rendben és tisztán tartottuk az utakat, a jelzéseket, a turistaszervezetek részére átadtuk egy-egy forrás gondozását.*”

Dr. Mollay Jánosné sz. Madas Gabriella 1977-ben vonult nyugdíjba. Kiváló munkáját elismerte a szakmai felső vezetés, Sopron városa és az erdészeti társadalom is. Köztudott, hogy bátyjai, András és László is sikeres, elismert erdőmérnökök voltak. Mindketten megkapták az egyik legnagyobb szakmai ki-

tüntetésnek számító Bedő-díjat. De 1989-ben Gabriella is csatlakozott hozzájuk, mert elnyerte a szintén magas szintű elismerésnek számító Kaán Károly-díjat, s így mindhárom Madas testvér az erdészek legkiemelkedőbb szakmai díjazottjai közé tartozik. Ezenkívül Gabriella a következő díjakat kapta még meg:

1976 – Nagyváthy János Emlékérem a gyakorlati oktatás terén elért kiváló eredményeiért;

2000 – Millenniumi Emlékplakett Sopron városától;

2012 – Életfa emléklakett arany fokozata a földművelési minisztertől;

2015 – Gyémánt diploma a NyME rektorától.

Szorgalmas, tevékeny erdészéletet élt. A Mindenható akarátából el kellett mennie közülünk, de szerető és gondos keze nyomát őrzik a soproni erdők, talán századokig is. Arany János alábbi verssoraival búcsúzzunk tőle:

„A zord fenyő's melynek tövé'n /Nem mer fakadni más növény;/Lentebb a szálas bükk-sereg, /Hol annyi bűs kút'fő ered;/Alább meg a tölgy, mely, mikép /Szörnyű madár, terpeszti szét /Esetlen, bütkös szár-

nyait;/Védvén velük, mint fiait, /Az ifju bokrok sűrűjét...”

Madas Gabriella erdőmérnök, a magyar erdészársadalom nevében búcsúszom tőled! Isten veled! Nyugodj békében!

Dr. Kárpáti László

Előző lapszámunkban nyomdatechnikai hiba miatt kép nélkül jelent meg Dörnyei Ferenc megemlékezése, amelyet emiatt ismételtelen közlünk.

Dörnyei Ferenc (1945–2016)

Életének 71. évében elhunyt Dörnyei Ferenc, a Gyulaj Erdészeti és Vadászati Zrt. nyugalmazott kerületvezető erdész-vadásza. 1945-ben született Szakcsón, ott nevelkedett, és ott kezdte tanulmányait.

A természet iránt már fiatalon érdeklődött, szorgalma, akaratereje és kiváló tanulmányi eredménye lehetővé tette, hogy először a

barcsi, aztán az ásóthalmi, majd a Szegedi Erdészeti Technikum tanárai készítsék fel az eljövendő erdész-vadász életre.

1965-ben állt munkába első és egyetlen munkahelyén, a Gyulaj Erdő- és Vadgazdaságnál. Dolgozott beosztott erdészként, kerületvezető erdészként, 1970-től Szálláspusztán kerületvezető vadászként, majd 1989-től 2007-es nyugdíjazásáig erdész-vadászként.

Neve nemcsak határainkon belül cseng ismerősen a nagyvadas területeken, hanem külföldön is. Számos vadászvendéget juttatott felejtethetetlen élményhez kompromisszumot nem ismerő hozzáállásával. Szakmai tudása, tapasztalata megkérdőjelezhetetlen volt, szerte, ápolta és tisztelte a vadat. Súlyos szív-műtéte után változatlan elhivatottsággal folytatta munkáját. Élete utolsó napjai sokat elárulnak róla: augusztus 25-én megnyerte a Tolna Megyei Senior Vadászklub lövészversenyét, szeptember 13-án, halála előtt 9 nappal gímibikát lövetett legkedvesebb visszajáró vendégével...

Egy igaz vadász távozott közülünk, aki nem szemlélője, hanem aktív részese, közreműködője volt a magyar nagyvadgazdálkodás felemelkedésének.

Gyulaj Erdészeti és Vadászati Zrt.

Új tagjaink az Egyesületben

Bajai Helyi Csoport:

Vakály Miklós erdész-technikus;

Baranya megyei He-

lyi Csoport: Németh Gergely tanuló; Béli Balázs egyéb felsőfokú; Dobó László erdőmérnök; Szénási Miklós erdőmérnök;

Balassagyarmati Helyi Csoport:

Szeles Gábor erdésztechnikus; Ponicsán Boldizsár tanuló;

Bp. ÁSz Helyi Csoport: Mikó Gergely egyéb felsőfokú;

Bp. HM Helyi Csoport: Hadházi Balázs erdőmérnök;

Csongrád megyei Helyi Csoport:

Csepregi Imre erdőmérnök;

Debreceni Helyi Csoport: Váradi István tanuló; Szigeti Imre erdésztechnikus; Sóvágó Zoltán tanuló; Bódi Géza egyéb középfokú; Dr. Keserű Zsolt erdész felsőfokú; Tóth István Ferenc erdőmérnök;

Erdélyi Helyi Csoport: Benke József erdőmérnök; Sanduly Katalin tanuló; Márton Rajmund tanuló; Mester Sándor erdésztechnikus; Farcas Viorel erdőmérnök; Csákány László József egyéb felsőfokú; Szakács István erdésztechnikus; Mihálydeák Imre egyéb felsőfokú; Kovács Árpád András erdésztechnikus; Fazakas Attila egyéb középfokú; Havlin Bocskor László erdőmérnök; Domokos Csaba erdésztechnikus; Csergő Ottó erdőmérnök; Csergő Zita egyéb felsőfokú; Incze József erdésztechnikus; Nagy Hunor erdésztechnikus; Márton Attila erdésztechnikus; Bicsak Lehel erdésztechnikus; Vizoli László erdésztechnikus; Nagy Károly erdésztech-

nikus; Oláh István erdésztechnikus; Balogh Hunor erdésztechnikus; Szakács László erdésztechnikus; Para Magor Róbert erdőmérnök; Márton Sándor erdőmérnök; Kisgyörgy Sándor egyéb felsőfokú; Székely János erdőmérnök; Fülöp Zoltán egyéb felsőfokú; Szász István erdésztechnikus; Fancsal Gábor; István Adrián erdőmérnök; Marosi Sándor erdésztechnikus

Győri Erdőgazdasági Helyi Csoport: Fekete Teréz egyéb középfokú; Németh Márk erdőmérnök;

Kaposvári Helyi Csoport: Rakovics Andrea erdőmérnök; dr. Vidóczi Henriett erdőmérnök; Kucséber Violetta erdőmérnök; Müller János erdésztechnikus; Papp János erdésztechnikus; Papp Tamás erdőmérnök;

Kaszói Helyi Csoport: Tóth Gyöngyi erdőmérnök;

Kecskeméti Helyi Csoport: Ambrus Gergely egyéb felsőfokú; Janikné Rankó Andrea egyéb felsőfokú;

Rába menti Helyi Csoport: Tóth Ferenc erdésztechnikus;

Miskolci Helyi Csoport: Galán Gábor János erdésztechnikus; Csizmadia Ákos erdőmérnök; id. Jóna Albert; Bartók Csilla erdésztechnikus; Molnár Nikolett erdőmérnök;

Nagykanizsai Helyi Csoport: Mikulásk Márton erdésztechnikus; Domján Marcell erdésztechnikus; Kósa József erdésztechnikus;

Pápai Helyi Csoport: Farnadi Annamária egyéb felsőfokú; Lanz Werner erdőmérnök;

Sárospataki Helyi Csoport: Gazsi Sándor erdésztechnikus;

Soproni Hallgatói Helyi Csoport: Fischer Ferenc tanuló; Gombási Mónika tanuló; Gyovai Tamás tanuló; Grédics László tanuló; Kármán Róbert tanuló; Komlódi Balázs tanuló; Koenig Balázs tanuló; Kovács Márk tanuló; Szondi István tanuló; Lados Botond tanuló; Vági Evelyn tanuló;

Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Helyi Csoport: Baráth Gábor Dániel erdésztechnikus; Obsitos György erdésztechnikus; Balázs László erdésztechnikus; Mádi Péter egyéb felsőfokú;

Székesfehérvári Helyi Csoport: Király Zoltán István erdőmérnök; Szokolai Attila erdőmérnök; Adravec Edit egyéb felsőfokú;

Szombathelyi Helyi Csoport: Vargyas Csaba Attila egyéb felsőfokú; Tuskan Endre erdésztechnikus; Horváth József erdésztechnikus; Barancsi Zoltán erdésztechnikus; Varga Pál egyéb középfokú; Pradalits Szabolcs erdésztechnikus; Szabó János erdőmérnök; Radics László erdésztechnikus; Bázsza Zoltán erdőmérnök;

Tamási Helyi Csoport: Fóris Dóra egyéb felsőfokú;

Vértesi Helyi Csoport: Németh Benedek erdésztechnikus; Berkes Dávid erdésztechnikus; Gergely Édua erdőmérnök;

Visegrádi Helyi Csoport: Németh Kristóf erdésztechnikus; Torma László erdőmérnök.